

ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΕΧΟΥΝ ΑΛΛΕΡΓΙΑ ΣΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ

Ηεκμετάλλευση έχει πολλά προσώπεια και είναι όλα το ίδιο αποκρουστικά. Ξεκινά από το κλασικό φεουδαλιστικό, τύπου Μανωλάδας, όπου το αφεντικό ασκεί έλεγχο ακόμα και πάνω στα σώματα των εργατών με την χρήση φυσικής βίας και η δουλειά επιτηρείται με την χρήση καραμπίνας και φτάνει μέχρι το μεταμοντέρνο “φιλικό” όπου

ο εργοδότης υποδύεται ότι είναι ένας από μας ενώ διατυμπανίζει σε όλους τους τόνους πως «στην τελική δε μας χωρίζει και τίποτα σπουδαίο». Όμως όλα έχουν ένα κοινό χαρακτηριστικό: τα αφεντικά απεχθάνονται την λέξη “δικαίωμα” ειδικά όταν προέρχεται από το στόμα των εργατών.

ΣΤΗΝ PIZZA FAN ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΚΑΘΟΛΟΥ FUN

Ηγνωστή αλυσίδα **Pizza Fan** έχει γίνει αρκετές φορές στο παρελθόν αιτία εργατικών κινητοποιήσεων λόγω των συνθηκών εργασίας που επικρατούν στα καταστήματά της. Το βιογραφικό της εταιρείας (προσβάσιμο μέσω της ιστοσελίδας του σωματίου www.sveod.gr) είναι πλούσιο σε εργοδοτικές αυθαιρεσίες που αφορούν τα καταστήματα της Κυψέλης, του Κεραμεικού, του Πασαλιμανιού, των Σεπολίων και της Νέας Ιωνίας. Η χαρακτηριστικότερη δε όλων αφορά το θάνατο της εργαζόμενης Ράντκα Νικόλοβα το 2013 στο κάτεργο της αλυσίδας στην Πάτρα. Το κατάστημα Γαλασίου φυσικά δεν αποτελεί εξαίρεση. Οι εργασιακές σχέσεις παραπέμπουν σε άλλες εποχές και η τήρηση του μίνιμουμ της εργατικής αξιοπρέπειας, δηλαδή της ισχύουσας εργατικής νομοθεσίας (προϊόν εργατικών αγώνων και θυσιών ενός και πλέον αιώνα) φαντάζει ως μια μακρινή πραγματικότητα.

Οι εργαζόμενοι δουλεύουν με την ελάχιστη δυνατή ασφαλιστική κάλυψη, (τόση ώστε να είναι καλυμμένο το αφεντικό σε περίπτωση ελέγχου). Η πλειοψηφία των εργατωρών είναι ανασφάλιστες, μαύρα αμειβόμενες και δεν υπόκεινται στις προβλεπόμενες προσαυξήσεις για Κυριακές, βραδινά, αργίες ενώ δεν καταβάλλονται τα δώρα Χριστουγέννων, Πάσχα και το επίδομα αδείας. Στην περίπτωση που κάποιος ζητήσει αντίγραφο της σύμβασης ή του εξοφλητικού μισθοδοσίας που υπογράφει, λαμβάνει ως απάντηση δικαιολογίες ή την ξεκάθαρη διατύπωση πως το αφεντικό δεν το επιτρέπει, ενώ παράλληλα μπαίνει στο στόχαστρο

ως άνθρωπος που δεν είναι “πρόθυμος”, δηλαδή έτοιμος να δεχτεί αγγύστα οποιαδήποτε εργοδοτική αυθαιρεσία, γεγονός που ξινίζει τις μούρες των απανταχού εργοδοτών.

Οι παραγγελίες επιβάλλεται να παραδίδονται στους πελάτες εντός ενός συγκεκριμένου χρονικού ορίου που συνήθως κυμαίνεται μεταξύ 30 και 45 λεπτών. Συχνότατα όμως (λόγω της εντατικοποίησης που προκειμένου να μειώσει το

εργατικό κόστος αυξάνει το φόρτο εργασίας), οι διανομείς παραλαμβάνουν τις παραγγελίες είτε ελάχιστα λεπτά πριν τον καταληκτικό χρόνο παράδοσής τους ή ακόμη και αφότου ο χρόνος παράδοσης έχει ήδη εκπνεύσει. Ενώ λοιπόν το κατάστημα πιέζει τους διανομείς για τους ταχύτερους δυνατούς χρόνους προκειμένου να γλιτώνει τα παράπονα των πελατών, ο εργοδότης έχει επιβάλλει στους διανομείς να υπογράφουν πως ο ίδιος δε φέρει καμία ευθύνη

ΔΕΝ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΕΤΕ
ΤΗ ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ.
ΕΣΕΙΣ ΚΑΘΕΣΤΕ
ΚΑΤΟ ΜΟΥ, ΟΧΙ
ΕΓΩ ΠΑΝΟ ΣΑΣ.

ΝΑ ΣΑΣ ΠΩ
ΚΑΤΙ...
ΚΑΘΕΣΤΕ
ΠΑΝΟ
ΜΟΥ.

σε περίπτωση παραβίασης του Κ.Ο.Κ έτσι ώστε τα πρόστιμα της τροχαίας να τα επωμίζονται αποκλειστικά οι εργαζόμενοι. Με αυτό τον τρόπο ο εργοδότης προσπαθεί να αποποιηθεί τις ευθύνες του ενώ ο διανομέας βρίσκεται συχνά με δύο και τρεις καθυστερημένες παραγγελίες που πρέπει να παραδώσει με την ψυχή στο στόμα (μια αγχωτική συνθήκη που καθιστά τα δρομολόγια εξαιρετικά επικίνδυνα). Επιπλέον, τα δίκυκλα των διανομένων είναι ιδιόκτητα με φυσικό επακόλουθο τα έξοδα για τη συντήρηση και τα καύσιμα να βαραίνουν αποκλειστικά τους ίδιους, να αφαιρούνται δηλαδή

ουσιαστικά από το μισθό τους. Το καθεστώς εργασίας γίνεται αποκρουστικότερο υπό το άγρυπνο βλέμμα της κάμερας ενώ οι απλήρωτες υπερωρίες για να “βοηθήσεις” το μαγαζί, δηλαδή για να φτιάξεις κουτιά πίτσας ή ό,τι άλλο συμπληρώνουν απλά το πάζλ της εκμετάλλευσης, κομμάτι του οποίου γίνονται όσοι και όσες εργάζονται για την εν λόγω αλυσίδα.

Πάγιος σκοπός αφεντικού και εταιρείας είναι να διασφαλίσουν πως δεν θα υπάρξουν εκ των υστέρων διεκδικήσεις. Έχουν εφεύρει λοιπόν ένα νομικό-λογιστικό τερτίπι που αναγράφεται σε κάθε εξοφλητικό μισθοδοσίας, πως ο υπογράφων εργαζόμενος συμφωνεί πως όλα είναι άριστα καμωμένα και δεν έχει καμία επιπλέον απαίτηση από την εταιρεία. Και με αυτό τον τρόπο

θεωρούν πως δεσμεύουν έστω και εκβιαστικά τη συναίνεση των εργαζομένων σε κάθε πιθανή καταπάτηση της εργατικής νομοθεσίας. Όμως, ο συνάδελφος Δημήτρης, διανομέας στο κατάστημα από τις αρχές Αυγούστου, είχε το “θράσος” να υπογράψει τη μισθοδοσία με “επιφύλαξη παντός νόμιμου δικαιώματός του”. Το αποτέλεσμα ήταν η άμεση απόλυσή του. Γιατί απλά - τα αφεντικά - έχουν αλλεργία - στα δικαιώματα. Η διατύπωση του αφεντικού ήταν σαφής και δεν χωράει καμιά παρερμηνεία όσο αφορά τους λόγους της απόλυσης: δεν του αρέσουν τέτοιου είδους συνεργασίες (εννοώντας προφανώς αυτές που περιλαμβάνουν νόμιμες διεκδικήσεις ή κατοχυρωμένα εργατικά δικαιώματα).

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΜΙΣΘΩΤΗ ΣΚΛΑΒΙΑ

Θεωρούμε πως η απόλυση είναι εκδικητική λόγω συνδικαλιστικής δράσης. Στην εποχή των μνημονίων και με αφορμή την κρίση, η εκμετάλλευση των εργαζομένων είναι στυγνότερη από ποτέ. Οι συνάδελφοι, παρότι δυσαρεστημένοι στην πλειοψηφία τους, είναι αναγκασμένοι να σιωπούν υπό τον φόβο της απόλυσης και την απειλή της ανεργίας. Τα αφεντικά, με την εντατικοποίηση της νόρμας εργασίας επιτυγχάνουν να πολλαπλασιάζουν τα κέρδη τους και η δουλειά να βγαίνει από όσο το δυνατόν λιγότερο προσωπικό, συνθήκη που έχει ως αποτέλεσμα να πολλαπλασιάζονται οι άνεργοι ενώ όσοι έχουν δουλειά να δουλεύουν εξαντλημένοι και τρομοκρατημένοι. Επιπλέον, όποιος σηκώνει κεφάλι πρέπει να καρτομείτε για να παραδειγματίζονται οι υπόλοιποι. Τα μόνα επιτρεπτά όρια είναι αυτά της εσωτερικής γκρίνιας μεταξύ των εργαζόμενων, μιας γκρίνιας που όσο δεν μετουσιώνεται σε δράση παραμένει ανέξοδη και αναποτελεσματική.

Είναι αλήθεια πως ο φόβος, η απάθεια, η ανάθεση ενός καλύτερου μέλλοντος στα κόμματα, στρώνουν το δρόμο στα αφεντικά για να περάσουν από πάνω μας. Και η ιστορία μας διδάσκει πως από το Σικάγο του 1886 μέχρι σήμερα τίποτα δε μας χαρίστηκε. Να οργανώσουμε τον αγώνα για την χειραφέτηση και την αντεπίθεση της τάξης μας. Με αδιαμεσολάβητους, ταξικούς αγώνες των εργατών από τα κάτω, χωρίς ειδικούς και ηγέτες για να κερδίσουμε την αξιοπρέπεια μας απέναντι σε αυτούς που ζουν και πλουτίζουν από τη δική μας εργασία. Να μην αφήσουμε κανένα συνάδελφο μόνο απέναντι στην εργοδοτική αυθαιρεσία. Να μην ζήσουμε σαν δούλοι.

ΝΑ ΔΙΚΑΙΩΘΕΙ Ο ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΣ ΚΑΙ ΝΑ ΑΝΑΚΛΗΘΕΙ Η ΑΠΟΛΥΣΗ ΤΟΥ

**ΝΑ ΠΑΡΕΙ ΤΑ ΔΕΔΟΥΛΕΥΜΕΝΑ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΙΣ
ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΕΣ ΩΡΕΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ
ΚΑΙ ΟΧΙ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΑΥΤΕΣ ΠΟΥ ΗΤΑΝ
ΨΕΥΔΩΣ ΔΗΛΩΜΕΝΟΣ**

